

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio XXVI. Proponitur sententia negativa tenenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

S E C T I O XXVI.

Propositur, et defenditur sententia
negativa tenenda.

559. **S**ERTIO 2. Christus Dominus de facto non fuit prædestinatus, nisi post prævisum peccatum in esse absoluto. Ita communior, & probabilior sententia, eam tenent *D. Thom. 3. p. q. 1. a. 3. Caiet. ibid. Ferrar. 4. contr. gent. 55. Capreol in 3. dist. 1. q. unic. a. 1. conclus. 1. Carthusian. Tarantasia, Abul. Marsil. in 3. q. 1. art. 3. D. Benavent. in 3. dist. 1. art. 2. q. 2. Richard. ibid. art. 1. q. 2. Gabr. dist. 2. q. unica art. 3. dub. 3. quos citat & sequitur P. Vassq. de Incarnat. d. 10. cap. 4. n. 36. P. Lugo de Incarn. d. 7. sect. 1. n. 2. P. Gasp. Hurt. de Incarnat. d. 1. dist. 26. num. 140. P. Arriaga de Incarnat. d. 15. sect. 4. n. 39. P. Tanner. de Incarnat. d. 1. q. 1. dub. 5. & alii plures apud citatos. Probatur primò ex Sacra Scripturâ, & Sanctis Patribus supra adductis à num. 530. Ex quibus facis constat, Christum Dominum fuisse prædestinatum in remedium peccati, sicque post peccatum prævisum in esse absoluto.*

560. Probatur 2. quia totum motivum, ut diximus, propter quod Christus Dominus fuit de facto prædestinatus, fuit expulsio peccati; sed ad hanc conaturalis erat, quod prævideretur ipsum peccatum in esse absoluto, & in illo necessitas redemptionis, quam quod solùm prævideretur in esse conditio- nato; sic enim melius videbatur necessitas, & efficacia Redemptionis; ergo &c.

561. Probatur tertio, quia Deus, cum posset prædestinare Christum ob excellentiam mysterii & complementum universi, non ita prædestinavit, sed voluit expectare, quod urgeret necessitas generis humani, ut magis lucerent ejus Attributa, præsertim Misericordia, & Benevolentia; ergo ut magis lucerent, debuit expectare, quod urgeret major necessitas, qualis erat in homine lapsò per peccatum jam in esse absoluto; sic enim magis relucebant ejus Attributa, quatenus conferebat beneficium actuali inimico.

562. Probatur quarto, quia Deus prædestinans Christum passibilem in actu secundo, extrahebat illius Humanitatem ab eo, quod in ea postulat connaturaliter ejus Unio Hypostatica, nempe ab impassibilitate; sed non debuit sic eam extrahere, nisi posita jam urgentissima necessitate, à qua veluti cogeretur; talis autem necessitas solùm dabatur, posito jam peccato in esse absoluto; ergo post illud sic prævisum prædestinavit Christum sic passibilem & Redemptorem. Confirmatur, quia ita melius explicatur, quomodo remedium peccati, sive Redemptio sit finis Incarnationis; siquidem prout sic prius intenditur illa ut finis, & postea eligitur Christus Redemptor ut medium ad illam consequendam; ergo &c.

563. Oppositum tenent alii Patres asserentes Christum fuisse prædestinatum antequam prævideretur peccatum absolute futurum, consequenterque adhuc Christum Dominum venturum, etiam si Adamus non peccasset. Ita *Alens. 3. p. q. 2. memb. 13. Albert. in 3. dist. 20. a. 4. Scotus in 3. dist. 7. q. 3. S. Sed hic sunt. & dist. 19. quest. unica, §. In illa quest. & dist. 7. quest. 4. §. Tertio declarand. Catharin. Viguer. Rupert. Galatin. & alii apud P. Vassq. & P. Tanner. citati: Pro quibus.*

564. Argues 1. Homines de facto fuerunt electi ad

gloriam ante prævisa merita in esse absoluto; ut diximus; ergo etiam Christus Dominus fuit prædestinatus ut Redemptor ante prævisum peccatum in esse absoluto. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia utrumque fuit ad ostendendam Misericordiam Divinam; cum autem hæc magis ostendebatur in electione ad gloriam ante, quam post prævisa merita, quatenus Deus ibi movebatur omnino ex se; & in prædestinatione Christi Domini post, quam ante peccatum absolute prævisum, quatenus sic conferebat beneficium inimicis actualibus, ideo elegit ad gloriam ante prævisa merita, & prædestinavit Christum post peccatum absolute prævisum. Accedit, quod in prædestinatione Christi ut passibilis operabatur Deus contra naturam, & postulantiam Unionis Hypostaticæ, ideoque debuit expectare actualem necessitatem in peccato jam absolute futuro: at verò in electione ad gloriam operabatur secundum inclinationem suæ Bonitatis, quæ cum sit summa, & diffusiva sui, maxime appetit se communicare, ideoque noluit expectare nostra bona opera, ut nos ad gloriam eligeret.

Argues 2. Christus Dominus fuit prædestinatus ut caput Angelorum influens in eos gratiam & gloriam; cum enim fuerit prædestinatus caput hominū, quod est minus, cur non etiam Angelorum, quod pluris æstimatur? ergo fuit prædestinatus ante illos; consequenterque ante prævisum peccatum originale in esse absoluto; cum Angeli ante illud sic prævisum fuerint electi. Huic argumento variè varii respondent. Resp. igitur primò cum aliquibus, Christum Dominum fuisse decretum in intentione ante Angelos, & iterum decretum post illos, & post prævisum peccatum in esse absoluto; sicque prævisum in intentione meruisse illis gratiam, & gloriam, imò & sibi executionem, mansisseque eorum caput per influxum ipsius gratiæ, & gloriæ. Non placent, nam admissis etiam illis ordinibus, cum Christus Dominus in illo primo decreto non haberet existentiam in se, siquidem expectaret secundum decretum applicans Omnipotentiam, neque sibi, neque Angelis poterat mereri.

Respondeo secundò cum aliis, Deum habuisse duo decreta circa Angelos in instanti, quo tentatus est Adamus; alterum in prioritate naturæ, quo decerneret creare illos in ipso instanti, quo Adamus est tentatus, abstrahendo quidem à gratiâ; alterum in secundo posteriori naturæ, quo decerneret creare illos in gratia tempore aliquo antecedenti, v. g. decem diebus, & cum inter utrumque prævisum fuerit peccatum originale, & Christus Dominus prædestinatus in remedium peccati, potuisse Christum jam prout sic prævisum, & prædestinatum absolute eis mereri hoc secundum decretum, consequenterque creationem in gratia, & manere eorum caput; sic enim, inquit, Christus Dominus fuit decretus in prioritate naturæ pro tempore passionis, & iterum in posterioritate naturæ pro tempore antecedenti in statu pueritiæ.

Non placent, licet enim in ordine ad potentiam absolutam non implicet talis modus decernendi Angelos, sine ullo tamen fundamento ponunt duo illa decreta, ut Deus prius naturâ decreverit Angelos producere pro posteriori tempore, quam pro priori, quod cum sit contra naturalem exigentiam productionis creatæ, non debet admitti sine urgentissima causâ, & necessitate, qualis hic non dabatur, nam si aliqua daretur esset, ut intelligeretur, quomodo Christus illis meruerit pri-

H h 3

marit

nam gratiam; talis autem necessitas non dabatur, imò neque fundamentum ad id asserendum, cum potius major, & melior Theologorum pars iudicet, Christum non meruisse Angelis primam gratiam: at verò in Christo ita decernendo dabatur causa, & necessitas, nempe ut possimus salvare, quo pacto Christus omnia nobis meruerit; & tamen Beatissima Virgo sibi meruerit dignitatem Matris, & Sancti Patres potuerint mereri accelerationem Incarnationis.

568. Hinc colliges, non bene dixisse aliquos, fuisse Adamum prius naturam prævium à Deo in peccato, quam in gratia, & Christum prædestinatum post prævium peccatum meruisse Adamo primam gratiam: Non bene, inquam, dixisse, nam Adamus ante originale fuit prævius caput generis humani habens gratiam, & potens illam traducere, aut amittere pro se & posteris, servando, aut non servando præceptum; alioqui ejus peccatum non esset peccatum capitis, consequenterque neque originale, sed solum personale, & privatum, quod nullus dicet; ergo non potuit prius naturam prævideri ejus peccatum, neque Christus prædestinari in remedium illius, quam videri dignitas capitis, & gratia Adam; consequenterque non potuit Christus sic prædestinari, ut ei meruerit primam gratiam.

569. Respondeo tertio cum aliis, Deum videntem hunc mundum, & omnes ejus partes, inter quas erat Christus in esse conditionato, prius eliciisse simplicem complacentiam de Christo sic prævius, & ex complacentia fuisse motum ad non impediendam mandati creationem, quam prævidebat per Scientiam conditionatam daturam occasionem peccato, & adventui Christi ad ejus reparationem, & hanc complacentiam, dicunt, ob connexionem cum adventu Christi, & efficaciam circa illum fuisse tanquam voluntatem absolutam de Christo venturo, & propter illam mansisse Christum primum principium omnium creaturarum, consequenterque caput Angelorum influens in eos gratiam. Non placent, quia talis complacentia, aut decrevit absolute Christum, auferens illum ab statu conditionato ad absolutum: aut non: Non primum; alioqui jam non esset simplex complacentia, sed decretum absolutum prædestinans Christum, idque non post, sed ante peccatum prævium in esse absoluto: Non secundum; alioqui, cum Christus adhuc non haberet esse absolutum, non potuit mereri, neque mundi creationem, neque influere gratiam in Angelos, neque esse principium, & caput omnium rerum. His rejectis responsionibus.

570. Respondeo quarto melius negando antecedens argumenti; nulla enim necessitas nos cogit dicere, Christum Dominum fuisse caput Angelorum quoad collationem primæ gratiæ, sed tantum quoad dignitatem, & honorem, quoad vim mandandi, & illustrandi illos circa rerum arcana, quoad gloriam accidentalem, aliæque dona etiam accidentalia. Ad probationem concedimus, esse caput Angelorum fore magnam dignitatem, inde tamen non sequi, fuisse Christo Domino concessam; nam etiam magna illius dignitas esset, si constitueretur Angelorum Redemptor; & tamen ei non fuit concessa talis dignitas, quia Deus ex sua libertate noluit concedere malis Angelis, sicut hominibus Redemptorem; ergo similiter de dignitate capitis, cum Deus noluerit assumere humanitatem, nisi veluti coactus necessitate reparationis generis humani, sicque post prævium pec-

catum in esse absoluto; Ita P. Arriaga cit. d. 14. sect. 3. num. 22.

Dixi quoad collationem primæ gratiæ, nam ejus conservationem, augmentum, & perseverantiam finalem, meruit Christus Dominus Angelis bonis jam prævius in esse absoluto post prævium peccatum Adam, & ante eorum actuale glorificationem. Unde cum in hac conservatione, & perseverantia finali consistat præcipue iustorum prædestinatio, bene ideò dici potest hanc meruisse Christum ipsis Angelis, licet fuerit decretum post prævium peccatum Adam, & post collationem primæ gratiæ Angelis factam. Addo, posse etiam dici, fuisse Angelos quidem electos ad gloriam ante Christum absolute prævium, in effectu tamen consequendam per ejus merita, quæ jam videbantur sub conditione futura, eo modo, quo supra diximus de electione prædestinatorum ad gloriam ante eorum merita absolute, sub conditione tamen prævisa, sed per ipsa merita in effectu consequendam.

Hinc colliges Angelos bonos fuisse electos ad gloriam ante prædestinationem Christi ad esse, consequendam tamen in effectu per merita ipsius Christi jam tunc prævius in esse conditionato, licet postea per illa jam in esse absoluto prævisa habuerint perseverantiam in gratia, acceptis illustrationibus, illuminationibus, & aliis auxiliis ac ipsius gratiæ augmento. Patet, quia Angeli fuerunt sic electi ante prævium peccatum Adam; Christus verò prædestinatus ad esse post illud prævium; cum tamen Angeli non fuerint statim possessores gloriæ; habuerunt enim viam, & hæc duravit etiam post Christum prædestinatum, potuit quidem Christus illa omnia eis mereri; quod ut melius intelligas:

Advertes aliquos sic distinguere signa: Vidit Deus conditionatè in primo signo Angelos malos peccatores, & bonos perseveraturos, ex malorum peccato tentationem Adam, & ejus peccatum, & ex his omnibus maximam Christi gloriam occasionaliter orituram, in qua ita efficaciter complacuit, ut in secundo signo permiserit peccatum malorum Angelorum, & bonos elegerit ad gloriam, decernendo dare illis auxilia efficaciter ad resistendum: in tertio permiserit tentationem, & peccatum Adæ: in quarto prædestinaverit Christum: in quinto propter Christum, & ejus merita jam absolute prævisa decreverit dare amplius auxilia efficaciter Angelis bonis, nè violarent alia ejus præcepta, in quibus adhuc tentabantur à malis pro toto spatio, & morula viæ, & præterea fidem Mysterii, ac denique perseverantiam finalem: in sexto tandem decreverit facere eos in re possessores ipsius gloriæ. Unde si sermo sit de adæquata Angelorum prædestinatione, dicendum est fuisse in re partim ante, partim post prædestinationem Christi, ut ex dictis patet. Hæc interim ad intelligentiam præcedentis argumenti; nam de his signis latius infra à nobis dicendum.

Argues 3. Gratia Adamo collata in statu innocentie fuit ex meritis Christi; alioqui cum sit effectus prædestinationis Adam, si non esset ex meritis Christi, sequeretur Christum non ei meruisse prædestinationem quoad omnes effectus; sed talis gratia fuit ei collata ante prævium peccatum in esse absoluto; ergo jam ante illud erant merita Christi; consequenterque ipse Christus prædestinatus. Respondeo negando majorem, si loquamur quoad primam collationem illius gratiæ; sic enim non fuit ex meritis Christi collata, sed tantum quoad

quoad reparationem, & reviviscientiam, quod sufficit, ut dicatur, habere Adamum ex meritis Christi omnes effectus prædestinationis, & omnes gradus gloriæ; siquidem Christus Dominus omnes ei per peccatum amissos reparavit.

575. Inferes: Ergo Adamus fuit prius prædestinatus, quam Christus, siquidem fuit prædestinatus ante peccatum; Christus autem post illud; sed hoc non potest admitti; siquidem ex variis Scripturæ locis constat, Christum fuisse causam exemplarem, & meritoriam omnium prædestinatorum; ergo &c. Respondeo primò cum aliquibus concedendo illationem, si sermo sit de prædestinatione inadæquatâ, seu quoad effectum Iustitiæ Originalis; aliter verò si loquamur de illâ adæquatè sumptâ, seu quoad omnes effectus, nempe quoad effectum etiam vocandi ad poenitentiam post peccatum, restituenti gratiam, conferendi perseverantiam finalem, & similes, quos omnes habuit per merita Christi jam prædestinati, & ad quos fuit prædestinatus post prædestinationem ipsius Christi. Ad illa Scripturæ loca, quæ adduci poterunt in contrarium, dicendum, loqui in ordine ad prædestinationem Adami solum inadæquatam, & secundum aliquos effectus: aut etiam de Christo conditionatè futuro, & per supra dictam complacentiam volito, propter quem sic prævisum, & volitum Deus elegit hunc rerum ordinem.

576. Respondeo secundò cum aliis, illam primam electionem Adami ad gloriam fuisse conditionatam, tam erga ipsum Adamum, quam erga posteros, nempe si observaret præceptum; consequenterque fuisse inefficacem; siquidem eam amisit per transgressionem ipsius præcepti; postea autem fuisse electum efficaciter cum aliis prædestinatis post peccatum, & Christum prævisum in esse absoluto, ac ex ipsius meritis; sicque fuisse adæquatè prædestinatum post prædestinationem Christi ex illius meritis, ex quibus etiam accepit gratiam amissam, & gloriam ei correspondentem. Addo, dato quod prima ejus electio fuerit efficax, & solum mortificata per peccatum, adhuc potuisse esse ex meritis Christi eo modo, quo supra diximus de Angelis, & de electione ad gloriam ante, sed per merita consequendam, nempe si dicamus, Adamum fuisse electum ad gloriam in effectu possidendam ex meritis Christi, quæ tunc videbantur conditionatè futura, & postea jam essent in esse absoluto, quando Adamus in re accipiendus esset ipsam gloriam.

577. Argues 4. Adamus in statu innocentie ante peccatum habuit revelationem, & fidem de Mysterio Incarnationis, ut cum D. Aug. D. Thom. D. Bern. D. Epiphani. D. Hieron. tenet P. Vasq. de Incarn. d. 12. cap. 1. num. 4. sed hujusmodi fides non poterat sic haberi, nisi Christus jam esset in esse absoluto ante ipsum peccatum; ergo &c. Respondeo negando minorem: talis enim fides, & revelatio licet fuerint prius tempore, quam peccatum, non fuisse prius naturâ, quia peccatum Adami non fuit de facto dependens ab illa revelatione, aut à notitia futuræ Incarnationis: sic etiam gratia data Sanctis Patribus, licet fuerit prius tempore, quam Christus, & ejus merita, non tamen fuit prius naturâ, quia neque Christus, neque ejus merita dependebant ab illa gratia, imò è contra. Quomodo autem hujusmodi revelatio fieri potuit? Dico potuisse sic fieri. In primo signo prædefinitus fuit Adamus in gratia originali: in secundo prævisus peccaturus ex permissione Dei: in tertio occasione peccati prævisus prædefinitus Christus in remedium peccati: in

quarto tandem revelatum est Adamo Mysterium; non tamen revelatâ ejus causâ, nempe peccato; sicque non erat fides de Christo ut Redemptore; sed de Christo venturo, ut notat P. Vasq. cum aliis: quamvis P. Arriaga de Incarn. d. 14. sect. 3. num. 49. videatur sentire, Adamum in ipsa revelatione præcivisse etiam suum peccatum, & neque idè amissile libertatem; siquidem in eo prior natura ad peccatum, quando illud commisit, nihil de eo illo modo cogitavit.

Instabis: Si Adamus haberet fidem de Christo venturo, per illam mereretur novam gratiam; & hanc etiam amitteret per peccatum originale; sed id non poterat esse, nisi ipsa gratia, fides, & Christus essent prius naturâ, quam ipsum originale; ergo &c. Respondeo Deum in primo signo non concepisse hanc novam gratiam amissam cum gratia originali per peccatum; siquidem in tali signo quando primò concepit amissam gratiam originalem, adhuc Adamus non habebat hanc aliam novam, sicut neque fidem, ut patet ex dictis; cum tamen postea, quando commisit originale, jam illam haberet ex meritis Christi jam tunc prævisi, etiam illam amisit; siquidem per ipsum originale factus fuit indignus omni gratiâ. Patet ab exemplo, nam si Deus mihi hodie revelaret, Petrum amissurum omnem dignitatem per crimen læsæ Majestatis post annum commissum, & ille habeat unam tantum, videbo illum eam tantum amittentem; si tamen interim eo anno aliam dignitatem acquirat, videbo postea hanc etiam amittere, quia omnem videram amissurum: Unde in primo signo non videbo hanc secundam amissam, quia adhuc non erat, videbo tamen in secundo signo, quia jam erit; sicque similiter in eo eventu de Adamo.

Argues 5. Si Christus esset prædestinatus post prævisionem peccati, sequeretur, quod nullus homo natus esset ex illius meritis; siquidem omnes ante prævisum peccatum fuerant prædestinati ad esse; & non sic fuerat Christus prædestinatus ante peccatum; sed hoc est falsum; nam saltem aliquorum existentia est effectus meritorum Christi; ergo &c. Respondeo negando sequelam; licet enim Deus de se motus fuerit ad dandam hominibus existentiam, decrevit tamen eam exequendam in tempore ex oratione (saltem in aliquibus,) ac ex meritis Christi jam tunc prævisi in esse conditionato, quod sufficit, ut dicantur habuisse existentiam ex illius meritis.

Argues 6. Incarnatio, seu Christus Dominus fuit causa finalis nostræ Redemptionis, ut constat ex pluribus locis Sacræ Scripturæ, & Sanctorum Patrum apud P. Vasq. de Incarnat. d. 10. cap. 2. & P. Lugo de Incarn. d. 7. sect. 2. & præsertim ex illo 1. Cor. 3. 23. ibi: Omnia vestra sunt, vos autem Christi, Christus autem Dei. Et Ephes. 1. 5. ibi: Qui prædestinavit nos in adoptionem filiorum Dei per JESUM Christum in ipsum: Ubi particula in denotat habitudinem finis; ergo Christus ut finis fuit prius volitus, quam ipsa Redemptio, quæ fuit medium, consequenterque quam peccatum prævisum in esse absoluto.

Respondeo negando antecedens; potius enim Redemptio fuit finis Incarnationis; siquidem facta fuit Incarnatio, ut fieret Redemptio, non tamen è contra: Undè Redemptio fuit finis cuius, & homo redemptus finis cui; cum tamen ex hac Redemptione magna resisteret gloria accidentaliter in Christo jam præfinito, idè Deus etiam hanc intendit ex ipsa Redemptione, ita ut talis gloria maneat.

manferit finis *cujus*, adventitius tamen, respectu nostrae Redemptionis; nam primarius, & per se intentus fuit tantum gloria Dei; cum autem ille finis fuerit tantum accessorius, supponebat jam Redemptionem volitam ob finem primarium, & peccatum praevisum; ac proinde Incarnatio non fuit ante illud. Et in hoc sensu intelligenda sunt ci-tata (& quae citari poterant) loca tam Sacrae Scrip-turae, quam Sanctorum Patrum.

582. Instabis: Si Redemptio nostra esset finis Incar-nationis, sive Christi, prius esset intenta, conse-quenterque nostra salus in ea contenta; sed hoc non est dicendum; siquidem Christus fuit prius praedestinatus, quam homines, ut patet ex supra dictis, & patebit ex infra dicendis; ergo &c. Respondeo negando minorem, ad cuius probationem dicimus primam illam intentionem Redemptio-nis, ac salutis nostrae, propter quam fuit praedesti-nata Incarnatio, sive Christus, non fuisse nostram praedestinationem, cum in efficaciam fuerit aequalis, & communis erga omnes homines, non tamen omnes fuerint praedestinati: Unde licet illi fuerit efficax ex parte Dei, quatenus Deus posuit reme-dium de se efficax ad salutem, nempe Incarnatio-nem; fuit tamen conditionata ex parte hominum, nempe si ipsi cooperarentur: postea vero, praevia jam Incarnatione, Deus ex meritis Christi elegit nos efficaciter etiam ex parte nostra, in qua elec-tione consistit nostra praedestinatio, sicque haec mansit posterior praedestinatio Christi ad esse.

583. Argues 7. Si Christus esset praedestinatus post praevisum peccatum, sequeretur, si Adamus non peccaret, neque Christum venturum, neque Deum praedestinatorum ullum hominem ex praesenti de-creto; siquidem ex vi illius solum sunt praedestina-ti homines ex meritis Christi Redemptoris, qui tunc non daretur; sequela autem est falsa; ergo &c. Respondeo datâ, & concessâ primâ parte sequela, quae patet ex supra dictis, distinguendo secundam, sequeretur, Deum nullum hominem praedestina-turum formaliter; transeat sequela: virtualiter; ne-go sequelam: Deus enim de facto habuit decre-tum, saltem virtuale beandi homines, si in gratia perseverassent; cum autem, si Adamus non pec-casset, non solum ipse, sed etiam plures alii homi-nes perseverarent in gratia per auxilia ordinaria, ideo Deus haberet decretum beandi, ac praede-stinandi illos,

SECTIO XXVII.

*Virum, & qualis detur ordo inter
praedestinos?*

584. **D**ico 1. Christus Dominus fuit praede-stinatus, & electus ad esse ante praede-stinationem hominum ad gloriam, & hanc eis meruit, ut caput hominum. Ita D. Thom. 3. part. q. 24. a. 4. Cajet. Alens. 3. p. q. 3. memb. 5. D. Bonavent. in 3. dist. 11. a. 1. quest. 3. Albert. Viguer. P. Soar. lib. 2. de Praedest. cap. 24. n. 12. & tom. 1. in 3. p. d. 41. sect. 4. P. Vasq. d. 91. & 94. cap. 2. & 4. P. Fons. 3. Met. P. Mol. 1. p. q. 23. a. 4. & 5. d. 1. memb. 8. P. Tanner. hic d. 3. q. 5. dub. 7. num. 1. & alii. Probatur primò ex Scriptura ad Co-loss. 1. 15. ibi: *Et ipse est ante omnes, & omnia in ipso constant: Et ipse est caput corporis Ecclesiae, qui est principium, primogenitus ex mortuis, ut sit ipse in omnibus primatum tenens.* Et ad Ephes. 1. 4. *Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem, & pra-*

destinavit nos in adoptionem filiorum per IESUM CHRISTUM in ipsum. Et 1. Cor. 3. 22. *Omnia vestra sunt, vos autem Christi, Christus autem Dei.* Et ad Hebr. 2. 10. *Decebat enim eum, propter quem omnia, & per quem omnia, qui multos filios in gloriam adduxerat, auctorem salutis eorum per passionem consummare.* Confirmatur ex Sanctis Patribus, D. Aug. lib. de praedestin. Sanct. cap. 18. D. Chrysost. hom. 1. ad Ephes. 1. Favetque Concil. Trid. sess. 6. cap. 7. definiens causam finalem nostrae justificationis esse gloriam Dei, & Christi; ergo &c.

Probatur secundò, tum quia Christus Dominus, ut infra dicemus, fuit causa nostrae praedestinatio-nis, & omnium illius effectuum: tum etiam, quia quod in unoquoque genere est finis caterorum, est illis prius; sed negari non potest Christum esse causam finalem nostrae praedestinationis; ergo or-dine intentionis fuit prius volitus, quam omnes homines praedestinati.

Dices 1. Christus Dominus, ut diximus, fuit praedestinatus post praevisum peccatum Adami in esse absoluto; sed Adamus fuit praedestinatus ad gratiam, & gloriam originalem ante praevisum pec-catum in esse absoluto; ergo saltem respectu Ada-mi non fuit Christus praedestinatus prius ut illius caput. Respondeo negando consequentiam; nam licet Adamus fuerit prius electus ad talem gratiam & gloriam, talis electio fuit tantum conditionata, si observaret praeceptum; cum tamen illud non observaverit, eas per peccatum amisit, quas Chri-stus iterum per sua merita donavit, quatenus me-ruit reparationem, ac reviviscentiam, & tunc man-sit Adamus jam efficaciter electus, & praedestina-tus post Christi praedestinationem.

Dices 2. Membra in eodem signo praedestinan-tur cum capite; sed Christus fuit praedestinatus ut caput omnium hominum; ergo hi, non posteriores, sed in eodem signo fuerunt cum illo praedestinati. Respondeo, ut Christus praedestinetur prius, & ut caput, satis esse, quod membra, nempe alii praedestinati, praedestinentur simul cum illo, sive in illo virtualiter; & opus non esse, quod sic praedestinentur formaliter in se. Patet, quia ut ali-quis eligatur ut magister, necesse non est, quod in eodem signo cum illo elegantur discipuli formaliter, sed sufficit, si eligantur virtute, id est, quod eligatur magister cum respectu ad discipulos pos-tea eligendos ex vi prioris decreti; sicque similiter de electione Christi in ordine ad alios homines eligendos.

Dico 2. Christus Dominus fuit etiam prius praede-stinatus ut caput Angelorum, prout supra diximus num. 570. & 573. Ita D. Thom. in cap. 1. 7am. Albert. in 3. dist. 13. a. 1. Cajet. 3. part. q. 7. a. 9. & 11. Ruard. a. 2. & 8. Catharin. lib. 1. de praedest. Christ. P. Valent. 3. p. q. 8. punct. 3. Cabrer. P. Soar. tom. 1. in 3. p. d. 41. sect. 1. quos citat & sequitur P. Tanner. de praedest. d. 3. q. 5. dub. 7. n. 5. & alii. Probatur ex illo ad Coloss. 1. 15. ibi: *Primogenitus omnis crea-turae; quoniam in ipso condita sunt universa in caelis, & in terra.* Et ad Ephes. 1. 10. ibi: *Instaurare omnia in Christo, quae in caelis, & quae in terra sunt, in ipso.* Et ex D. Bernard. serm. 22. in Cantic. *Qui creavit, ait, hominem lapsum, dedit stanti Angelo, ne laberetur; sic illum de captivitate eruens, sicut hunc a cap-tivitate defendens: & hac ratione fuit aequè utrique redemptio, solvens illum, & servans illum.* Confirmatur ex supra dictis a n. 565.

Dico 3. Angeli praedestinati prius fuerunt effi-caciter electi ad gloriam, quam homines. Ita P. Gratian. 1. p. 11. 12. d. 2. n. 6. & 9. Favet P. Vasq. 3. p. d. 49.